

Spørgsmaal kunde skjæntes en nærmere Overveielse; thi hvad forstås ved Pressens Repræsentanter? Derjom det var nævnt saaledes, vilde det sige: Vi bemyndige endvidere enhver Udgiver eller Redaktør af et Blad til at give Willet til Hvemsomhelst til at være tilstede ved en saadan Velighed. Enhver, der møder med Brev fra vedkommende Bladudgiver eller Redaktør, at han møder som hans Referent, er i dette Dieblit Pressens Repræsentant, saa vi flytte derved Tilladelsen til at tilstede Afgang til en Kreds af mindst 130 forskjellige Mænd — saa mange Blade er der omtrent i Landet — som vi iøvrigt slet ikke vide, hvem er, vi give disse 120—130 Mænd Bemyndigelse til at udstede Afgangsbilletter til denne sørgelige Forestilling. Skal der være Tale om Pressens Repræsentanter, saa maa det gives et saadant Udtryk, at de, som komme tilstede, virkelig repræsenterer Noget for Pressen i Almindelighed. Sog antager, at Pressen i Almindelighed, saaledes som det har været Tilfældet ved de senere Begivenheder, vil sende Mænd, som virkelig henhøre til deres Blades daglige Medarbejdere, og som have en anset Stilling ved det paagjældende Blad; men det kunde ogsaa tænkes, og meget let tænkes, at mange Blade i den Henseende vilde bære sig anderledes ad, og derfor siger jeg, at stille vi have Ordet „Pressens Repræsentanter“ med, maa dette Udtryk have en Begrænsning og nærmere Forklaring. Det er nærmest disse Bemærkninger, jeg har fundet Anledning til at udtale. Naar den høitærede Minister udtalte, at det vilde være vanskeligt af Hensyn til en smagfuldt udformet Redaktion at sætte lovbestemte Bidner i Paragrafen, saa vilde jeg nødig tro, at det ved nærmere Overveielse skulde vise sig umuligt, og selv om det skulde vise sig umuligt at forene de to Ting: en antagelig eller tiltalende Redaktion og det Indhold, man finder fornødent, saa foretrækker jeg dog Tingene selv for Skallen, Kjærnen for Omhyøbet, og foretrækker, at det faar Udtryk saaledes i Loven, at vi ville finde os tilfreds stillede ved Indholdet. Jeg skal anbefale disse Henstillinger til det ærede Things Overveielse, idet ogsaa jeg tror, at der om disse enkelte Spørgsmaal kunde være Anledning til at forhandle nærmere i et Udvalg. Naagtet det er et Spørgsmaal, som vi vist

ville se afgjort med det Første, saa er det dog ikke et Spørgsmaal, der hafter paa Dage og Uger. Fordi En bliver anlagt for Mord, er hans Sag jo ikke strax færdig, det tager jo et Aarstid, inden den Sag er i Orden med Dømmen, saa der kan jo blive Tid nok for dette, og indrømmes maa det jo aabenbart, hvad den ærede sidste Taler fremhævede, og som ogsaa blev berørt af den første Taler, at det geistlige Spørgsmaal for tjener ogsaa at komme i Betragtning, og at vi ikke maa slippe denne Lov om Henrettelsesmaaden ud af vore Hænder, uden at vi kunne bære sikke paa, at ogsaa denne Side af Sagen er ordnet tilfredsstillende.

Mein: Som det eneste overlevende Medlem af den Straffelovskommission, der i sin Tid udarbejdede det Forslag til Straffelov, der blev forelagt Rigsdagen i Sessjonen 1864—65 og senere 1865—66, hvilket Udlast jo i det Væsentlige ligger til Grund for den nuværende Straffelov af 10de Februar 1866, finder jeg særlig Opfordring til ogsaa at sige nogle Ord angaaende det foreliggende Lovforslag. Ligesom den første Taler idag gaar jeg ud fra, at Spørgsmaalet om Dødsstraffens Bibeholdelse eller Afstæffelse ligger udenfor Forhandlingen; den eksisterer jo, der foreligger intet Forslag om at afstæffe den, og jeg har den Tro, at, om man maatte engang i Tiden kan naae saavidt at blive fri for den Straffart, vil der ialtfald dog hengaa lange Tider, inden det bliver Tilfældet her i Danmark. Jeg lader altsaa det Spørgsmaal ligge, og det Samme gjør jeg med Hensyn til det Spørgsmaal, der blev reist af den ærede Rigsdagsmand, der sidder her ligeoverfor mig (Harald Holm), angaaende hvilken Virksomhed der skulde udøves fra Geistlighedens Side ved Henrettelser. Straffelovkommissionen ansaa det i sin Tid, saaledes som det er udtalt i Motiverne til dens Lovforslag, at være rigtigst ikke at drage dette Spørgsmaal med ind under Straffeloven, hvor dets Afgjørelse formentlig heller ikke hører hjemme. Det er ogsaa holdt udenfor det Lovforslag, der nu er indbragt her i Thinget, og det forekommer mig, at man maa være enig i, at, hvad man end maatte mene om de for Tiden gjældende Bestemmelser i den Henseende, hvad enten man maatte finde det mer eller mindre hel-